

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

● Στις αρχές Ιουλίου διεξήχθη το Ράλι «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 1993», το οποίο πέρασε και πάλι από το χωριό μας.

Όλοι θέλουμε να περνά το «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» από το χωριό μας, αλλά όπως η Νομαρχία στέλνει μηχανήματα για την βελτίωση του δρόμου πριν από το Ράλι, έτσι πρέπει να κάνει και μετά από αυτό, για να επισκευάσει τις καταστροφές που προκαλούν τα αγωνιστικά αυτοκίνητα του Ράλι, με αποτέλεσμα για πολύ καιρό, και παρά τις ενέργειες του Προέδρου της Κοινοτήτας, ο δρόμος να είναι σχεδόν αδιάβατος για τα κοινά αυτοκίνητα, με αποτέλεσμα τις δικαιολογημένες διαμαρτυρίες

των μονίμων και μη κατοίκων του Νεοχωρίου.

Άλλο ένα πρόβλημα που σχετίζεται με την διεξαγωγή του Ράλι είναι αυτό που συμβαίνει κατά τις δοκιμαστικές διαδρομές των αγωνιστικών αυτοκινήτων. Χωρίς καμιά ειδοποίηση και μερικές μέρες πριν τον αγώνα οι οδηγοί κάνουν τις δοκιμές αναγνώρισης του δρόμου, και αντοχής των αυτοκινήτων, με μεγάλες ταχύτητες, προκαλώντας ατυχήματα με άλλα διερχόμενα αυτοκίνητα.

Η πολιτεία πρέπει να κάνει κάτι. Ο Σύλλογός μας έκανε σχετικό διάδημα στην ΕΛΠΑ που είναι και η διοργανώτρια του

εν λόγω αγώνα.

● Με την βοήθεια εργατών που μένουν στο χωριό μας και εργάζονται στο φράγμα, βελτιώθηκε ο δρόμος απ' όλο το ποτάμι έως το Νεχώρι. Ο Σύλλογός μας τους ευχαριστεί.

● Στα τέλη Ιουνίου ύστερα από πρόσκληση του πατριώτη μας Αραχωδίτη Βασ. Παπακώστα, έγινε στο εστιατόριό του η συνάντηση των προέδρων των Συλλόγων, Αραχωδής, Αγ. Δημητρίου, Κλέπας, Λειβαδακίου, Νεοχωρίου και συζητήσαν θέματα της Περιφέρειας μας. Στη συνάντηση παρέστη και ο υφυπουργός κ. Δελημήτσος.

Μήνυμα από την Διεύθυνση Δασών

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΛΗΨΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΔΑΣΙΚΩΝ ΠΥΡΚΑΓΙΩΝ

Το Καλοκαίρι που ήδη έφθασε δεν θα μας φέρει μόνο τις καρές του ήλιου της θάλασσας, των καλοκαιρινών διακοπών. Φέρνει ακόμα το τεράστιο Εθνικό πρόβλημα των πυρκαγιών των Δασών.

Είναι σε όλους μας γνωστές οι ενεργητικές επιδράσεις του δάσους στη ζωή μας.

Οι πυρκαγιές, σε μια χώρα μεσογειακή σαν τη δική μας, απαδειχεται ότι είναι ο κυριότερος εχθρός του δάσους.

Καταστρέφουν μέσα σε λίγα λεπτά Δάση που χρειάζονται να παράσουν πολλά χρόνια για να αναπληρωθούν. Σχηματίζουν όμως καταστρεφόμενες περιοχές, (Λιωστάσια καλλιέργειες κ.λπ.) δημιουργώντας πολλές φορές και ανθρώπινα θύματα.

Η βολιτεία που γνωρίζει την σπουδαιότητα του δάσους παίρνει μια σειρά Νομοθετικά και Τεχνικά μέτρα για την αντιμετώπιση των πυρκαγιών. Είναι όμως από μόνα τους, αδύναμα να αποτρέψουν την καταστροφή που συντελείται κάθε καλοκαίρι, χωρίς τη θέληση και τη δύναμη του λαού.

Γι' αυτό σας καλούμε πρωτοπόρους και συμπαραστές, στο δύσκολο αγώνα της διάσωσης του δάσους και της φύσης γενικότερα, αλλά και της δικής σας περιοχής, από την καταστροφική μαγία των πυρκαγιών.

— Βοηθήστε στην άμεση κατάσβεση της πυρκαγιάς, υπακούοντας στις υποδείξεις των αρμοδίων.

— Βοηθείστε στην έρευνα

για την ανακάλυψη και τιμωρία των τυχόν υπευθύνων για εμπρησμό.

— Μην ανάβετε φωτιά κοντά στο δάσος, στις άκρες των χωραφιών και γενικά οπουδήποτε μπορεί να γίνει επικίνδυνη.

— Σβήνετε καλά τα τσιγάρα σας και μην τα πετάτε απ' το αυτοκίνητο. Μπορεί να προκληθεί πυρκαγιά.

— Προσοχή στο κάπνισμα των μελισσών.

— Ειδοποιήστε αμέσως, μόλις αντιληφθείτε φωτιά, το Δασαρχείο, την Πυροσβεστική, την Τοπική Αυτοδιοίκηση ή οποιαδήποτε άλλη δημόσια αρχή, παρέχοντας όλες τις δυνάμεις λεπτομέρειες που θα μας ζητηθούν.

— Βοηθήστε στην άμεση κατάσβεση της πυρκαγιάς,

υπακούοντας στις υποδείξεις των αρμοδίων.

— Βοηθήστε στην έρευνα για την ανακάλυψη και τιμωρία των τυχόν υπευθύνων για εμπρησμό.

— Ας προσπαθήσουμε αυτό το καλοκαίρι να μη θρηνησουμε άλλες ανθρώπινες ζωές, άλλες χαμένες περιουσίες.

— Ας προσπαθήσουμε να σώσουμε το λίγο πράσινο που κινδυνεύει αν θέλουμε να κληροδοτήσουμε στις μελλοντικές γενιές το δάσος σαν απαράβατο όρι ζωής.

— Αν δεν θέλουμε η πατρίδα μας να γίνει μία βραχόειος έρημος, ας βοηθήσουμε όλοι στην πρόληψη και καταστολή των δασικών πυρκαγιών.

ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΝΟΜΑΡΧΙΑΣ Η ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΦΘΩΔΗ

Επειδή τις τελευταίες ημέρες εμφανίστηκε η αρρώστια ΑΦΘΩΔΗΣ ΠΥΡΕΤΟΣ στις χώρες Ιταλία, Τουρκία, Σλοβενία, Κροατία, Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία, Ουγγαρία, Σλοβακία και Τσεχία και επειδή ο κίνδυνος να περάσει τα σύνορά μας είναι πολύ μεγάλος, είναι ανάγκη όλοι να γνωρίζουμε τα βασικά χαρακτηριστικά της αρρώστιας.

Ο αφθώδης πυρετός είναι αρρώστια των διχίλων ζώων, δηλ. βοοειδών, χοίρων, προβάτων, γιδιών, αγριοχοίρων, ελαφιών και

δουβαλιών.

Οφείλεται σε ιό και χαρακτηρίζεται από φουσκάλες γεμάτες υγρό στο στόμα, πάνω από τις χηλές, στο μεσοδακτυλικό διάστημα και στις θηλές των μαστών.

Μεταδίδεται με αστραπιαία ταχύτητα στα ευπαθή ζώα τα οποία δεν μπορούν να φάνε και αδυνατίζουν πάρα πολύ.

Η ζημιά στην κτηνοτροφία της περιχής ή και της χώρας που εμφανίζεται η αρρώστια είναι τεράστια. Τα άρρωστα ζώα

Συνέχεια στή 4η σελίδα

ΓΙΑΤΡΟΣΟΦΙΑ & ΡΕΜΕΝΤΙΑ

Ο ΛΥΞΙΓΚΑΣ (λόξιγκας)

Ο Λύξιγκας...
Λύγκα τον θέλουν οι γιατροί.
Λύξιγκα τον ξέρουμε εμείς.
Μεγάλο βάσανο κι αυτός!
Πίνεις ένα ποτήρι παραπάνω απ' το κανονικό και να τος, μπροστά σου «παούρ» μι του ρακί».

Αλλά δεν είναι ανάγκη να σου αρέσει το πιστό, για να σ' επισκεφτεί. Πολλές φορές έρχεται έτσι, στα καλά καθούμενα.

Ξεροκαταπίνεις, πίνεις νερό —εννιά καταπισσές λένε πως είναι αποτελεσματικές— τίποτα αυτός...

Τότε οι άλλοι για να σ' απαλλάξουν απ' αυτόν ή πιο καλά ν' απαλλαχούν από σένα, σε θγάνουν κλέφτη! Σου λένε για παράδειγμα:

— Εέρ'ς τί άικ' σαμι για σένα;

— Πή'ς, λέει, κι έκλιψις του 'κόν' σμα στον Αϊ - Γιώργη.

Άμα σε κάμουν και πιστέψεις ότι κυκλοφορεί μια τέτοια φήμη, πως τάχα είσαι κλέφτης, ο λύξιγκας περνάει.

Μα είναι άκρως επικίνδυνη η μέθοδος αυτή.

Μικρό πράμα το 'χεις να πεις τον άλλο κλέφτη;

Υπάρχει φόβος να πληγωθεί η περηφάνεια του και να συμβούν δυσάρεστες εξελίξεις...

Επικίνδυνη είναι και η μέθοδος της... καρπαζιάς.

Άμα τραθήξεις, λέει, «άμπακα» ένα φούσκο σ' αυτόν που έχει λύξιγκα, τον αφήνει στη στιγμή.

Αλλά παίζει κανένας με το φιλότιμο του αλλουνού; Καρπαζώνεις κάποιον στα καλά καθούμενα;

Υπάρχει φόβος, αν σέρνει και κουμπούρα στο σελάχι, να την τραθήξει και να σε ξεκαπνίσει.

Για ένα φιλότιμο ζει κανένας...

Έχεις λύξιγκα;

Μην περιμένεις καρπαζιά ή να σε θγάλουν κλέφτη.

Πες από μέσα σου τρεις φορές:

«Ου Λιας κι ου λύξιγκας πέρασαν του πουτάμ».

Ου Λιας πνί'κι και ου λύξιγκας πέρασε».

Και ω του θαύματος! Ο λύξιγκας περνάει...

π.μ.

☆☆☆

ΑΝΕΜΟΠΥΡΩΜΑ (Ρ' σουμπιλ')

Συχνά ένα μέρος του σώματός μας κοκκινίζει και πονάει ανυπόφορα, χωρίς να το χτυπήσουμε και δίχως να καούμε.

Είναι τ' ανεμοπύρωμα ή ρ' σουμπιλ'. Οι επιστήμονες το λένε Ερεσιπέλα.

Έτσι είναι αυτοί!

Τραβάνε κάτι ονόματα και «τρέχα γύρευε» εσύ κοντά να βρεις τι πα να πει αυτό. Το 'δαν «αμέτ' μοχαμέτ'» να δυσκολεύουν τα απλά, να φαίνονται πως κάτι ξέρουν κι αυτοί.

Και δώσ' του χάπια και ενέσεις...

Περνάει το ανεμοπύρωμα με χάπια;

Το ανεμοπύρωμα θέλει ξόρκισμα! Και όσο γληγορότερα τόσο το καλύτερο.

Πώς γίνεται ο ξορκισμός; Ακούστε το:

Με ενωμένα τα τρία δάχτυλα του δεξιού χεριού, ίδια όπως κάβουμε το σταυρό μας, σταυρώνουμε το πονεμένο μέρος τρεις βολές και λέμε:

«Πύρωμα, ανεμοπύρωμα,

φεύγα, γιατί έρχεται το μέλι κι η φωτίτσα. Να πας στα όρη, στα βουνά, στα έρημα λαγκάδια, εκεί που δε λαλάει κόκορας και νύφ' δεν προσκυνάει».

Μετά σκεπάζουμε το πονεμένο μέρος μ' ένα κόκκινο πανί. Παίρνουμε κατόπιν λίγο βαμπακί, τ' ανάβουμε και το βάζουμε πάνω στο κόκκινο πανί για να καεί.

Κι όταν καεί καλά, φυσάμε τη στάχτη και σκορπίζεται.

Αυτό γίνεται τρεις φορές.

Υστερα έρχεται το μέλι, που λέει και το ξόρκι.

Σ' ένα πιατάκι έχουμε μέλι ζεματιστό.

Βουτάμε μέσα στο μέλι ένα πανί κι αλείφουμε το πονεμένο μέρος τρεις φορές.

Τέλος το δένουμε με ένα κόκκινο πανί.

Αν δεν περάσει με το πρώτο ξορκολόγημα, τότε το ξαναξορκάμε και δεύτερη φορά και τρίτη αν χρειαστεί, οπότε εξαφανίζεται τ' ανεμοπύρωμα.

π.μ.

ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΕ ΝΕΧΩΡΙΤΗ

Όπου κι αν βρίσκεσαι, μὴν ξεχνᾶς τὸ Χωριό μας.
Βοήθησέ το ὅσο μπορείς κι ὅταν μπορείς, γιὰ νὰ τὸ βρεῖς καλύτερο σὰν Ξαναπᾶς.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

— Η κ. Ρέα Γεωργίου Μάντη γέννησε αγοράκι.

— Η κ. Σούλα Μανάγια (το γένος Φ. Μέμιου) γέννησε αγοράκι.

— Η κ. Φλώρα Βίτσα (το γένος Κωνσταντίνου Φούρλα) γέννησε κοριτσάκι.

— Η κ. Μάγδα Δήμου (το γένος Γ. Λαζοδήμου) γέννησε κοριτσάκι.

Το Δ.Σ. τους εύχεται να τους ζήσουν.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

— Η κ. Μαρία και ο Λάζαρος Λαζαρίδης βάπτισαν το αγοράκι του Μάκου και της Βάσως Παπαχρήστου και το ονόμασαν Σωτήρη.

Τους ευχόμαστε να τους ζήσουν.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

— Έδωσαν υπόσχεση γάμου η δ. Ντίνα Μέμιου και ο Κων) νος Σκουμής.

Τους ευχόμαστε καλά στέφανα.

ΓΑΜΟΙ

— Έγιναν οι γάμοι της δ. Αικατερίνης Κ. Μασγάλα με τον κ. Χρήστο Σεφερλή.

— Στην Αμερική του κ. Γ. Ζάχου με τη δ. Ευαγγελία Σκύλαρη.

— Έγιναν οι γάμοι της δ. Σούλας Χ. Καραμανίδης και του Δημητρίου Λίτσα.

— Του Νικολάου Γ. Τσιντζέλη και της Γεωργίας Κρέτση. Στα νέα ζευγάρια ευχόμαστε κάθε ευτυχία.

ΘΑΝΑΤΟΙ

— Πέθανε και κηδεύτηκε στην Αθήνα η Μαρία Χα Δημητρίου Ράπτη.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ευχαριστούμε όλους όσους συμπαραστάθηκαν με κάθε τρόπο στο πένθος για το θάνατο του πολυαγαπημένου μας πατέρα ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΠΑΛΑΦΟΥΤΑ.

Τα παιδιά του.

*

Ευχαριστούμε όλους όσους μας συμπαραστάθηκαν στο πένθος μας για το θάνατο του πολυαγαπημένου μας συζύγου, πατέρα και παππού ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΘΕΟΦΑΝΗ.

Η γυναίκα, τα παιδιά και τα εγγόνια του.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Στην εκκλησία του χωριού μας και στη μνήμη του Θεοδώρου Μπαλαφούτα πρόσφεραν τα παρακάτω ποσά:

	Δολλ.
Τα παιδιά του	100
Πελαγία Σιδερά	50
Αγόρω Τσιγαρίθρα	30
Τασία Ζάχου	30
Ειρήνη Ι. Μασγάλα	50

Βασιλική Κατσαρού 30
Δήμητρα Τσουρτού 20

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΟ
ΣΥΛΛΟΓΟ ΜΑΣ

— Στη μνήμη Δημητρίου Θεοφάνη πρόσφεραν στο Σύλλογό μας η γυναίκα, τα παιδιά και τα εγγόνια του το ποσό των 10.000 δρχ.

— Ο Κων) νος και η Μαγδαληνή Καραγιάννη στη μνήμη Δημητρίου Θεοφάνη πρόσφεραν στο Σύλλογό μας το ποσό των 5.000 δρχ.

— 70.000 δρχ. (εβδομήντα χιλιάδες) δρχ. για το Σύλλογο Νεοχωριτών στη μνήμη της πολυαγαπημένης τους ΞΕΝΗΣ, κα θηγήτριας φιλολόγου, από την μητέρα της και την αδελφή της Τασία και Βάσω Κωσταρά.

— Στο Σύλλογό μας και στη μνήμη ΜΑΡΙΑΣ ΓΙΑΝΝΑΡΗ πρόσφεραν:

Η οικογένεια Παύλου Βλάχου 5.000 δρχ.

Η οικογένεια Αθανασίου Βλάχου 5.000 δρχ.

Η Παναγιώτα χήρα Κων) νου Βλάχου 5.000 δρχ.

ΨΗΦΙΣΜΑ Νο 315

Σήμερα 9.5.93, στα γραφεία του Συλλόγου μας, οδός Σειρήνων 33 Βύρωνας, συνήλθε εκτάκτως το Δ.Σ., κατόπιν προσκλήσεως του προέδρου Γ. Φλώρου και αφού έλαβε γνώση του θανάτου της συγχωριανής μας Ξένης Κωσταρά,

Αποφασίζει:

1. Να παρακολουθήσει την κηδεία της μεταστάσης αντιπρόσωπος του Συλλόγου.
2. Να κατατεθεί στεφάνι στην σορό της.
3. Να συλλυπηθεί τη μητέρα της και την αδελφή της.
4. Να δημοσιευθεί το παρόν ψήφισμα στο Νεχωρίτη.

Το Διοικ. Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος
ΓΕΩΡΓ. ΑΛΕΞ. ΦΛΩΡΟΣ

Ο Γεν. Γραμματέας
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΖΑΧΟΣ

Τα Μέλη
ΜΑΝΘΑ ΜΕΡΜΗΓΚΑ
— ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΛΕΝΗ ΣΑΛΤΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΑ ΜΑΛΛΙΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΑΘΑΣ
ΒΟΥΛΑ ΚΑΛΛΙΑ

ΨΗΦΙΣΜΑ Νο 314

Σήμερα 9.5.93 στα Γραφεία του Συλλόγου μας, οδός Σειρήνων 33 Βύρωνας, συνήλθε εκτάκτως το Δ.Σ. κατόπιν προσκλήσεως του προέδρου Γεωργ. Φλώρου και αφού έλαβε γνώση του θανάτου του ιδρυτικού μέλους του Συλλόγου μας Γεωργίου Ντούζου,

Αποφασίζει:

1. Να κατατεθεί αντί στεφάνου το ποσό των δρχ. 20.000 στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θε-

οτόκου Νεοχωρίου Ναυπακτίας.

2. Να συλλυπηθεί την οικογένειά του.

3. Να δημοσιευθεί το παρόν ψήφισμα στο Νεχωρίτη.

Το Διοικ. Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος
ΓΕΩΡΓ. ΑΛΕΞ. ΦΛΩΡΟΣ

Ο Γεν. Γραμματέας
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΖΑΧΟΣ

Τα Μέλη
ΜΑΝΘΑ ΜΕΡΜΗΓΚΑ
— ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΣΑΛΤΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΑ ΜΑΛΛΙΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΑΘΑΣ
ΒΟΥΛΑ ΚΑΛΛΙΑ

ΠΗΡΑΝ ΠΤΥΧΙΟ

— Στην Αμερική στις 16 Μαΐου 1993 έλαβε δίπλωμα Νομικών εκ του Πανεπιστημίου QUINNPIAE CONN ο κ. Αθανάσιος Μαζιάς γιός του κ. και της κας Θωμά Μαζιά από την Αμερική.

Το Δ.Σ. εύχεται καλή σταδιοδρομία.

ΕΙΣΦΟΡΕΣ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟ
ΚΑΙ ΤΟΝ
«ΝΕΧΩΡΙΤΗ»

	Δολλ.
Κων. Απ. Γιάνναρης	50
Γεώργιος και Μαρία Πανάγου	20
Περικλής και Γιάννα Πανάγου	20
Βασιλική Γ. Κατσαούνη	20
Θανάσης, Νίκος, Κατερίνα, Σπανός	60
Πελαγία Κων. Σιδέρη	20
Μαγδαλινή Δρίθα	20
Νικόλαος Χολέδας	20
Όλγα Ράμου	10
Χρήστ. Αλπογιάννης	20
Ιωάννης Νικ. Λειβαδίτης	20
Μαγδαλινή Πλατάκου	10
Νικόλαος Σκεπαρνιας	20

*

	Δρχ.
Απόστολος Κρανιάς	5.000
Δημήτριος Γρ. Ντούζος	5.000
Αικατερίνη Πατρίκαλου	2.000
Σούλα Σκασίλα	1.000
Κων) νος Αθ. Λειβαδίτη	1.000
Γεώργιος Μανώλης	2.000
Κων) νος Γ. Φλώρος	1.000
Γιαννούλα Γ. Φλώρου	1.000
Αλέξανδρος Γ. Φλώρος	1.000
Νένα Αλεξ. Φλώρου	1.000
Κων) νος Αλεξ. Φλώρος	1.000
Πέγκυ Κων. Φλώρου	1.000
Γεώργιος Αλεξ. Φλώρος	1.000
Κων) νος Γ. Φλώρος	3.000
Αλέξανδρος Γ. Φλώρος	3.000
Κων) νος Αλεξ. Φλώρος	3.000
Γεώργιος Αλεξ. Φλώρος	3.000
Γεώργιος Αλεξ. Φλώρος	3.000

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ
ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

— Νικ. Βασ. Μπαλαφούτα, Ιωάν. Λαμπ. Μπαλαφούτα, Γε-

ωρ. Μαρ. Πανάγου, Φθαν. Μαγδ. Αγγελή, Βασ. Κατσαούνη εις μνήμην Θεοδώρου Μπαλαφούτα δολλ. 100.

— Κων) νος - Νίκος - Γεώργιος - Απ. Γιάνναρη εις μνήμη της μητέρας τους δρχ. 45.000.

— Απόστολος Καραγιάννης εις μνήμη Δημητρίου Θεοφάνη δρχ. 5.000.

— Ο Κωνσταντίνος Γ. Φλώρος, η Γιαννούλα Γ. Φλώρου και η οικογένεια Αλέκου Γ. Φλώρου προσέφεραν 5.000 δρχ. στη μνήμη της Μαρίας Απ. Γιάνναρη.

— Ο Κωνσταντίνος Γ. Φλώρος, η Γιαννούλα Γ. Φλώρου και η οικογένεια Αλέκου Γ. Φλώρου προσέφεραν 5.000 δρχ. στη μνήμη του Γεωργίου Γρηγ. Ντούζου.

Γ. ΜΑΣΤΡΟΚΩΣΤΑΣ

Πέθανε στο Αγρίνιο και κηδεύτηκε στο Νεχώρι, ο Γεώργιος Μαστροκώστας.

3α παιδιά του κατέθεσαν το ποσό των 70 χιλιάδων στο Ναό του χωριού μας.

Η Οικογένεια του Γεωργίου Μαστροκώστα, ευχαριστεί όλους τους χωριανούς που συμπαραστάθηκαν στο πένθος της.

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΗ

— Η Παναγιώτα Ντζαχρή-στου προσέφερε τις 20.000 δρχ. στο Σύλλογό μας εις μνήμην της μητέρας της. (Αναφέρονται και στον προηγούμενο Νεχωρίτη).

ΣΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΜΑΣ
ΓΙΩΡΓΟ

Μακάριος είσαι αδελφέ! Πέταξες σαν γοργό πουλί και κούρνιασες στους ουρανούς.

Πάλεψες τόσο στη ζωή όμως ήσουν γερό δέντρο κι έβγαλεις κλώνους θραferούς.

Στάθηκες δράκος αρετής έγνοιας, αγάπης και στοργής παράδειγμα στους αλλουρούς.

Λάτρεψες όλο το χωριό το σπίτι μας, τους συγγενείς κι όλους μαζί τους χωριανούς.

Σε χαιρετούμε αδελφέ Γιώργκο μας, ώρα σου καλή αυτού, που πας στους ουρανούς.

Τ' αδελφία σου
Δημήτρης - Σωτηρία

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ
ΓΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

Παρακαλούμε τα μέλη του Συλλόγου μας, τους Νεχωρίτες όποιο κι αν διαμένουν, να μας τηλεφωνούν (τηλ. 72.37.557 — 76.45.280) και να μας ενημερώνουν για κοινωνικά θέματα και για πιθανή αλλαγή της διεύθυνσης κατοικίας τους.

Δεν είναι δυνατόν να είμαστε πλήρως ενημερωμένοι και στο χρόνο που πρέπει για τα κοινωνικά θέματα.

Έτσι θα λείψουν και τα μικροπαράπονα που κόπου - κάπου ακούγονται.

Αγαπητέ κ. Παύλο Βλάχο,

Πολλά και θερμά ευχαριστώ για την τόσο καλή κριτική σου και τα καλά σου λόγια.

Δείχνεις ευγένεια ψυχής προς έναν νέον άνθρωπο.

Πολλή προσπάθεια για επικοινωνία τα λέω εγώ από μέρους μου αυτά τα διδλία, στις χαμένες ισορροπίες μας...

Εγώ ασχολούμαι με αντικείμενα συγγραφής ή καλλιτεχνίας (τέτοιου είδους). Αλλά σε ΣΕΝΑ αξίζουν πολλά συγχαρητήρια πιστεύω, γιατί εκτός από το τόσο σπουδαίο κοινωνικό και δύσκολο ιατρικό έργο, που προσφέρεις, έχεις κι αυτές τις πολύπλευρες ευαισθησίες και ικανότητες της συγγραφής και της καλλιτεχνίας, που δεν συμπορεύονται πάντα, και το χάρισμα να ασχολείται με όλα τα κοινά ενδιαφέροντα.

Με εκτίμηση
Βάσω Κουδελά

*

Στον εκδότη της εφημερίδας «Ρομμελιώτικη Ελευθερία» το Δ.Σ. έστειλε την ακόλουθη επιστολή.

Κύριε Δ)ντή,

Στο υπ' αριθμ. 60 φύλλο της εφημερίδας σας «ΡΟΜΜΕΛΙΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» τον μήνα Απριλίου 1993 και στη σελ. 4 διαβάζουμε:

«Σε προηγούμενες εκδόσεις μας είχαμε επισημάνει πολλές φορές την αναγκαιότητα σήμανσης της 24ης ΕΟ με άξονα Ναύπακτο - Σίμω - Πλάτανο - Αγ. Δημήτριο - Περιοδόρηση - Κλέπα - Αράχωβα - Ψηλό Σταυρό...».

Πάνω στο δημοσίευμα αυτό έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής:

Ο άξονας της 24ης Ε.Ο. σύμφωνα με το Β.Δ. της 6ης Φεβρουαρίου 1956 «Περί καθορισμού των επαρχιακών οδών των Νομών των κρατών» κατά τις διατάξεις του Ν 3155/1955 «Περί κατασκευής και συντηρήσεως οδών...», που δημοσιεύτηκε στο υπ' αριθμ. 47 ΦΕΚ, το οποίο ισχύει και σήμερα, γιατί ουδέποτε τροποποιήθηκε είναι ο παρακάτω.

«Ναύπακτος - Σίμω - Πλάτανος - Αγ. Δημήτριος - Νεοχώριο - Αράχωβα - Ψηλός Σταυρός».

Ορθά αγωνίζεστε για τη σήμανση της παραπάνω οδού αλλά και για όλα τα άλλα προβλήματα της Ορεινής Ναυπακτίας και σας συγχαίρουμε γι' αυτό, παρακαλούμε όμως, όταν πρόκειται για σοβαρά ζητήματα της περιοχής, όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση, πρέπει όλοι μας να φροντίζουμε να αναφερόμαστε στα ισχύοντα Δ)τα, γιατί στην αντίθετη περίπτωση δημιουργούμε εσφαλμένες εντυπώσεις στους κατοίκους των χωριών μας.

Με τιμή
Για το Διοικ. Συμβούλιο
Ο Πρόεδρος
ΓΕΩΡΓ. ΑΛ. ΦΛΩΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ & ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΦΟΥΡΛΑΣ

«ΠΟΤΑΜΙΣΙΑ ΚΑΙ ΡΕΜΑΤΙΑΝΑ»

Μέ την κατασκευή του «Φράγματος Εϋνήνου» τὸ τοπίο θ' αλλάξει καὶ θ' ἀλλοιωθεῖ. Ὁ Εϋνήνος ἢ Φίδαρης, ἀνάμεσα Νεοχώρι - Ἀράχοβα - «Αἰ - Δημήτρη, θὰ γίνεῖ ποταμολίμνη, γούρνα. Καὶ ὁ Κλινιοβίτης ἀπὸ τοῦ Καλαθα τοῦ μύλο ὡς τὸν Παλιόμυλο. Αἰωνόβιοι πλατανιάδες θ' ἀφανιστοῦν. Τὰ ψαροτόπια, βίροι καὶ γιάρες, θὰ καταποντιστοῦν καὶ τὸ παραδοσιακὸ ψάρεμα (μὲ τὰ σελπιὰ, τὰ περικλάδια, τὶς ζυλοφωτιές) θὰ μείνῃ ὡς ἀνάμνηση. Θὰ πνιγοῦν οἱ παρευήνιοι οἰκισμοὶ Καλαθαίικα, Μερικαίικα, Μαστροκωσταίικα, ὅπου γεγεῆς γευνῶν ἔζησαν τὴ δύσκολη καὶ δύστυχη ἀγροτοποιμενική ζωή. Νὰ τὴ φαντάστηκαν ποτέ αὐτὴ τὴν κοσμοχαλασία οἱ παλιοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ὁ Καλαθοθόδωρος, ὁ Μιχαλόνικος, ὁ Νασονίκος, οἱ γεννημένοι καὶ μεγαλωμένοι μέσα στὸ Φίδαρη; Θ' ἀχρηστευτοῦν καὶ οἱ γέφυρες Νεοχωρίου καὶ Ἀράχοβας ποὺ μὲ πολὺν κόπο (καὶ φασαρίες) ἔγιναν νὰ σώσουν τὸν κοσμάκη ἀπὸ τὸν πνίκτη Φίδαρη. Γιατὶ ὁ Φίδαρης δὲ χωρατεύει. Καὶ ὁρμητικὸς εἶναι («Λυκόρμας») τὸ πανάρχαια ὄνομά του καὶ νερὰ πολλὰ φέρνει καὶ πόρους δὲν ἔχει. Στὸ Στρωμένο ἐκεῖ στρώνει κάπως καὶ ἀπλώνει καὶ κάνει παρακλάδια. Ἐκεῖ μπορεῖς νὰ τὸν περάσεις.

1. ΦΙΔΑΡΗΣ Ο ΦΟΒΕΡΟΣ

Νεχωρίτες καὶ Ἀραχοβίτες καὶ ἄλλοι «παγωχωρίσιοι» (Δομνιστιάνοι, Κρικελιώτες, Σταβλιώτες), πέρναγαν μέσα στὸ Φίδαρη, Χειμῶνα - Καλοκαίρι. Νὰ ναι γαλαζίλα ἢ νὰ ναι θελοκούτα ἢ νὰ ναι ἀκρῆς - ἀκρῆς, («νὰ μὴν τριέται») τὸ ποτάμι, καὶ ἐσὺ νὰ 'σαι ἀναγκασμένος νὰ τὸ περάσεις. Τὸ νερὸ νὰ σὲ παῖρῃ ὡς τὴ μέση, νὰ βαρεῖ τὸ ζὸ σου ὡς τὴ ζώστρα καὶ ἐσὺ νὰ μπαίνεις μέσα. Νὰ σὲ γκιάζει νυχτιάς ἀπὸ τὸ κρούσταλλο καὶ ἐσὺ νὰ ξεκαλτῶνῃσαι (καὶ νὰ ξεβρακῶνῃσαι) καὶ πλάτσα - πλούτσα στὸ νερὸ. Κι ἂν σκιάζεσαι; Κι ἂν κιότευεις; Κι ἂν τρελαίνῃσαι (ζαλίζῃσαι); Κι ἂν παραπατήσεις; Κι ἂν ζαπολυθεῖς ἀπὸ τὸ σύντροφο; Κι ἂν σὲ πετάξῃ τὸ μουλάρι; Τότε κιντυνεύεις νὰ πνιγῇς καὶ νὰ πάρεις καὶ ἀλλουνοὺς στὸ λαιμό σου. Καὶ λές πῶς δὲν ἔχουν πνιγῇ ἄνθρωποι!

Ἀποκριεῖς μέρες πνίγνυκαν ὁ Λόης ἀπὸ τὸν Ἀιδημήτρη καὶ ἡ κουινιάδα του ἢ Κοτσαλοθαγγελή (συζ. Χρ. Πατερέκα, μάνα τῆς Ντούλας Παπακώστα) Πέρναγαν καβάλα στὸ μουλάρι καὶ τὸ

μουλάρι, καθὼς ἔκαμε ν' ἀνακεφαλῶσαι τὸν ἀπότομο ὄχτο, τοὺς ἄδειασε στὴ σοῦδα καὶ πάνε.

Πνίγνυκε καὶ ἡ Μπαβαρογιωργού. Μαρτυρία Κ. Σθούκα: «Ἐρχόμασταν ἀπὸ τὸν Ἐπαχτο ἐγὼ, ὁ Μπλιανάνσιος, καμιά δεκαριά νεαροὶ καὶ κορίτσια, μὲ τὰ μουλάρια μας φορτωμένα. Ὁ Φίδαρης δὲν ἦταν κατεβασιμένος ἀλλ' εἶχε πολὺ νερὸ καὶ δὲν ἄπλωνε πουθενά. Λέμε στὰ κορίτσια:

— Δώστε μας τὸ χέρι νὰ σᾶς περάσουμε πέρα.

— Περνάμε καὶ μαναχῆς μας.

(Ντρέπονταν νὰ τὶς πιᾶσουμε ἀπ' τὸ χέρι!).

— Τότε κρατηθεῖτε καλὰ ἀπ' τὰ μπαλτίμια καὶ νὰ μὴν κοιτᾶτε τὸ νερὸ καὶ τρελαθεῖτε.

Ἡ Μπαβαρογιωργού τρελάθηκε, ζαπολυθήκε ἀπὸ τὸ μπαλτίμι, τὴν ἄρπαξε τὸ ὀρμητικὸ νερὸ, καὶ τὴν πῆρε τὸν κατήφορο. Τὴν ἄλλη μέρα τὴν πῆραν ὁλόγυμνη καὶ ἀγραδωμένη σὲ κάτι πλατανόριζες».

Ἦταν ὅμως καὶ οἱ περάτες, τοὺς πλέρωνες περατικά καὶ σὲ πέρναγαν καβάλα τους ἢ σοῦ πέρναγαν τὸ μουλάρι σέρνοντας. Ξαῖκου στοὶ περάτες οἱ Καλαθαῖοι, ὁ Καλαθονάσιος (ὁ μυλωνάς) καὶ ὁ ἀδελφὸς του ὁ Καλαθομικάλης. Καλοὶ καὶ ὁ «Κλινιοβίτης» (Χαραλαμῖδης) καὶ ὁ Καλτοσοθόδωρος ἀπ' τὸν Ἀιδημήτρη. Οἱ φοβεροὶ περάτες πέρναγαν τὸ Φίδαρη ὡς τὸ λαιμό. Ἦξεραν νὰ διαλένε τὸν πόρο, νὰ πασίνουν τ' ἀστάχυ - ἀστάχυ, εἶχαν τὸ σταλίκι τους ν' ἀκουμπᾶνε, προχώραγαν μετρώντα καὶ πατώντα.

Πάταγαν καλὰ τὸ νὰ ποδᾶρι καὶ τότε σήκωναν τ' ἄλλο. Σίγουρες δουλειές, ὄχι βιασύνης.

Ἀς ἀφηνιθῶ ἐδῶ καὶ ἓνα γουστόζικο περιστατικὸ (ἀνέκδοτο, πές το):

«Ἐνας Ἀιδημητριάνος, λέει, ἤθελε νὰ περάσῃ τὸ Φίδαρη. Ἐμασε τὰ βρακιά του καὶ μὲ τὸ σταλίκι του διάλεγε τὸν πόρο, μὰ νὰ! τοῦ πᾶννε νὰ μπεῖ μέσα. Φτάνουν καὶ δυὸ διαβάτες Κρικελιώτες - γεροδεμένοι, χεροδύναμοι, κάτι ντερέκια ὡς ἐκεῖ ἀπάνου, «Γμαροκρικελιώτες» δὲ μὲ τ' ὄνομα!

— Ὁρέ, πιράτ, θὰ μᾶς πᾶς πέρα; τοῦ λένε (γιὰ περάτῃ τὸν πέρασαν)

— Νὰ σᾶς περάσῃ, πατριώτισ! Βαστάτῃ μι γιρά οὐ ἓνας ἀπουδῶ καὶ οὐ ἄλλους ἀπουκεῖ καὶ μι σκιάιστ! τοὺς γκάρδισσε τάχα.

Πάνινται καὶ οἱ τρεῖς τους —στὴ μέση ὁ Ἀιδημητριάνος— καὶ μπαίνουν μέσα στὸ ποτάμι. Τοὺς βάρεσε

τὸ νερὸ στ' ἀσπθήθια. Τὸν Ἀιδημητριάνο —τὸν περάτῃ ντέ!— τὸν ἔπιασε τρεμουλά.

— Τί τρέμς, ὦρέ πιράτ;

— Ἐνὶ νὰ μὴν τρέμου μὲ τὴν ἰφτύν' π' πῆρα νὰ σᾶς πᾶσσο!

Βγῆκαν πέρα σάϊκοι (σῶοι).

— Τί κάν' οὐ κόπους, πιράτ;

— Τί νὰ κάν', νουμεῖτῃ ὅ,τι σᾶς βαστάει ἡ ψ'χή, ἰγὼ ψύχ' κὸ κάνου μαθέ!

Τὸ ὅδεκαν ἀπὸ μιὰ δραχμὴ καὶ πάνε στὴ στράτα τους οἱ διαβάτες.

— Ἰδῶ σὶ θέλου, φίλι μ', νὰ σὶ πινᾶν καὶ νὰ σὶ κινᾶν! ἔλεγε τὸ πονηρὸ τὸ «Κουκουρό». Καὶ γέλαγαν καὶ τὰ μουστάκια του.

(Ἀπὸ τὸ γέρο - Βασίλη Ἀναγνωστὸ - 1959. Βλέπε καὶ τοῦ Γ. Μπουσινάκου. Στ' Ἀπόσκια τῆς Ἀράχοβας, σελ. 320-321. Ἀλλὰ πρόκειται γι' ἀνέκδοτο, γνωστὸ καὶ ἄλλου. Τ' ἀκούσα καὶ στὰ Τοπόλιανα Ευρυτανίας τὸ 1973:

Ἐνας «Ντάλης» πέρασε τάχα δυὸ δασικοὺς στοὺς Ἀσπρο (Ἀχελῷο). Οἱ Τοπολιανῖοι ἦταν «μανούλα» σὲ φάρσες).

Κι ἓνα νεχωρίτικο:

«Ὁ γερο - Καραγιάννης ἦταν κιότης στὸ ποτάμι. Τόλεγον οἱ συντρόφοι:

— Ἐλα δῶ ποὺ κάνει ἀστάχυ τὸ νερὸ...

— Ἀ, παπα... (τοῦ ἔρχεταν δύσκολο).

— Ἐλα δῶ ποὺ ἀπλώνει τὸ νερὸ...

— Ἀ, παπα... (τοῦ φαίνεταν μακρυνὸ τὸ πέρασμα).

— Ἐλα, κάνε, δῶ ποὺ κάνει σοῦδα τὸ νερὸ...

— Ἀ, παπα (κατάλαβε ποὺ τὸν κοροϊδεύαν).

— Μὴν κιότευεις ὦρέ, μιὰ ἀδρασκελισιὰ εἶναι.

Καὶ ὁ Καραγιάννης:

— Αὐτὴ ἡ ἀδρασκελισιὰ μὲ παίρνει καὶ δὲ μὲ ματαγλέπτει...

Κάποτε - κάποτε τύχαινε νὰ ὑπάρχει καὶ ζυλογιόφυρο, πρόχειρα καμωμένο μὲ δυὸ - τρεῖς τέμπλες. Μὰ κεῖνος —ὁ «Μανίκας» ἀπὸ τὴν Ἀράχοβα— ποὺ τ' ἔφκιανε τὸ γιοφύρι ἔπαιρνε περατικά, ἀλλιῶς δὲ σ' ἄφηνε νὰ διαβῇς. Τῆς Τρίχας τὸ γιοφύρι λές καὶ διαβαινέ. Νὰ τρεμοκουινῶνται οἱ τέμπλες, νὰ δραμπαλίζει τὸ γιοφύρι, νὰ κρούει ἡ λαμπάδα στὰ ποδάρια σου, «νὰ πασίνει ἡ ψυχὴ σου στὴν Κούλουρη», ποὺ λέμε.

Μαρτυρία τοῦ πατέρα μου:

«Τὸ 1917 δουλεύαμε μὲ τὸ μπαρμπά μου στὴν ὑλοτομία τῆς Μπέλιστας. Τὴν ἔκανε κάποιος Παπαδόπουλος, Καλαματιανὸς ζυλέμπορος. Ἐκεῖ σκοτώθηκε καὶ ὁ Τύλας. Καθὼς οἱ ἐργάτες σοῦδιαζαν τὴν ζυλεῖα νὰ

Ποῖος εἶδε πράσινο δεντρί (μαυροματοῦσα καὶ ξανθὴ) γέμῃ με γερανιά τὰ φύλλα (μαῦρα μάτια, μαῦρ' ἀφρύδια)

καὶ στὴν κορφή μαλάματα (κορίτσια μὲ τὰ κλάματα) γέμῃ στὴ ρίζα κρύα θρύση (ποῖος θὰ πιεῖ, ποῖος θὰ γιομῖσει)

Ἐσκυψα γιὰ νὰ πιῶ νερό (μαῦρα ν' τὰ μάτια π' ἀγαπῶ) γέμῃ νὰ πιῶ καὶ νὰ γιομῖσω (μαῦρα μάτια ν' ἀντικρύσω)

Μῆπεσε τὸ μαγνηλί μου (καημὸ πῶχει τ' ἀχείλι μου) γέμῃ τὸ θαροξομπλασμένο (μιὰ χαρὰ ἦταν τὸ καημένο)

Κι ὅπου μοῦ τὸ κεντούσανε (καὶ μοῦ τὸ τραγουδοῦσανε) τρία ἀπάρθενα κοράσια σὺν τοῦ Μάη τὰ κεράσια.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

1

Ἡ μιὰ κεντάει τὸ σταυραῖτὸ (δὲ θγαίνει δῶ νὰ σὲ ἰδῶ) γέμῃ καὶ ἡ γιᾶλλη τὸν πετρίτη (μιὰ Παρασκευὴ, μιὰ Τρίτη)

Κι ἡ τρίτη καὶ ἡ καλύτερη καὶ ἡ γιᾶλλο ἡ γιδμορφύτερη γέμῃ κεντάει τ' ὄνομά μου (σ' ἔχω μέσα στὴν καρδιά μου) (συρτό)

2

(Μαῦρα μὰ — μαρὴ κοντούλα, Μαῦρα μάτια στὸ ποτήρι)

Μαῦρα μάτια στὸ ποτήρι, γαλανὰ στὸ παραθύρι. Νὰ ἤμαν κλέφτης νὰ τὰ κλέψω, κούρσευτῃς νὰ τὰ κούρσέψω, νὰ τὰ θγάλω στὰ παζάρια νὰ τὰ ἰδοῦν τὰ παλληκάρια. —Δό μου νὰ τ' ἀγοράσω καὶ ὅσα ἔχω νὰ τὰ χάσω —Δὲ πουλιῶνται αὐτὰ μὲ γρόσια μ' ἑκατὸ καὶ μὲ διακόσια, χάρισμα θελὰ τὰ πάρει ὅποιος εἶν' ἄξιο παλληκάρι. (συρτό)

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΘΥΜΙΣΕΙΣ

(Ἀπὸ τὴν Ὀλυμπιάδα Ἑορδαίας)

Ρα κί τὰ ἦταν τὸ παλιὸ ἄνομα τοῦ χωριοῦ. Καὶ τὸ μετονόμασαν Ὀλυμπιάδα, ὅπως ἔλεγε τὴ μητέρα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀλλὰ κῶμες καὶ πόλεις πῆραν τὰ ὀνόματα ἐνδόξων στρατηγῶν τοῦ κοσμοκρατοῦρα Μακεδόνα: ὁ Περδίκκας, ὁ Φιλώτας, ἡ Πτολεμαῖς, τὸ Ἀμύνταιον.

Ἀπὸ τὴν τριχρονὴ (1955-1958) ἐπηρεσία μου καὶ ζωὴ μου στὴν Ὀλυμπιάδα ἀναπολῶ κάποια χαρακτηριστικὰ πρόσωπα καὶ περιστατικά.

1. Θυμᾶμαι τρεῖς γέροντες, τρεῖς ἀντιπροσωπευτικὸς τέππος τοῦ τόπου τῶν καὶ τοῦ καιροῦ τῶν.

Ὁ γέρο - Μούζας, παλιὸς Μακεδονομάχος, ζοῦσε μὲ τὶς ἔντονες ἀναμνήσεις τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνα (1903-1909). Ἰστοροῦσε μετὰ φτώχια, τὰ σπασμένα, τὰ ξενοπρόφετα, ἑλληνικά του, πῶς σκοτώθηκε ὁ καπετὰν Φούφας (ἀνθυπολοχαγὸς Παπαδᾶς), παλληκάρι πρώτης, στὸ κοντινὸ χωριὸ τὸ Παλιοχώρι, τὸ ὁποῖο τώρα φέρει τ' ὄνομά του: Φούφας. Ἐλεγε γιὰ τὸν καπετὰν Λούκα καὶ τὸ τραγούδι του: «Τί χάλινες, Λούκα μ', τί γύρνεες, στὸ Λέχοβο στὴ ράχη». Δὲν τὰ

τὴν κατεβάσιον στὸ Φίδαρη καὶ τῆς πλεῖς ὀλοπόταμα νὰ τὴ θγάλουν στὰ Μποχωρογάλατα, ἓνα τρομπούκι (στρόγγυλο κούτσουρο) ξέφυγε, χτύπησε τὸν Τύλα καὶ τὸν ἄφηκε στὸν τόπο. Λοιπὸν κάθε τόσο ἔρχομαν στὸ χωριὸ νὰ παίρνω ψωμί καὶ φαί. Κι ὁ Φίδαρης νὰ ναι ἀπέρναγος, αἶντε νὰ μπῆς μέσα. Πάννα νὰ περάσω στὸ γιοφύρι τοῦ Μανίκα. Ὁ Μανίκας εἶχε μιὰ καλυβούλα καὶ φύλαγε τὸ γιοφύρι του. Ἐπαίρνε ἓνα δίφραγκο περατικά. Ἐγὼ καὶ

κατάφευγε μὲ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀλλ' ἀγνὸς πατριώτης μὲ καθαρὴν ἑλληνικὴ συνείδηση ὁ Μούζας.

Ὁ μπαρμπά - Σέμος, ἀντίθετα, μιλοῦσε καλὰ τὰ ἑλληνικά (τὰ βουλγάρικα καὶ τὰ τούρκικα), ἀλλ' εἶχε μιὰ θαμπή, θολή, θαλασσωμένη ἐθνικὴ συνείδηση: «Ὅταν ἦσαν οἱ Ἕλληνες!» (ἀντὶ νὰ εἰπεῖ «ὅταν ἀπελευθερωθήκαμε») «Αὐτὸς παντρετῇ καὶ μιὰ Ἑλληνίδα ἀπὸ τὸ Κόζιανι (Κοζάνη)!» Τὸ 1912 ἐπηρετοῦσε στὸν τορνεϊκὸ στρατὸ καὶ βρέθηκε στὴ μάχη τῆς Μπάνιτσας 21-24 Ὀκτωβρ.) ὅπου αἰφνιδιαστικῶς καὶ ὀπισθοχώρησε ἡ Πέμπτη ἑλληνικὴ Μεραρχία. «Νὰ βλέπεις τοὺς Ἕλληνες νὰ φεύγουν, ντάσκαλε!».

Ὁ μπαρμπά - Νικόλας, ὁ καφετζής, ἄλλος «τέπος», δὲ χώνερε τοὺς Ποντίους ποὺ ἦσαν, λέει, ἀπ' ἄκρη τόπου καὶ τοὺς πῆραν τὰ καρπερὰ τερα χωράφια τῆς Μακεδονίας. Ἀν δὲν ἔρχονταν οἱ πρόσφυγες, τὰ χωράφια θὰ τὰ παίρναν ἀπὸ τοὺς τούρκους οἱ ἐντόπιοι. Καὶ ἡ ἀντίληψη αὐτὴ δὲν ἦταν μόνον τοῦ μπαρμπά - Νικόλα. «Κακοὶ ἀντρωποὶ οἱ Πόντιοι, ντάσκαλε! Αὐτοὶ δὲ σταῦρωσαν τὸ Κριστό;» Ζήτημα, ἂν ἐπείσαστο τὸ μπαρμπά - Νικόλα, ὅτι ὁ Πόντιος Πιλάτος ἦταν Ρωμαῖος καὶ δὲν ἦταν ἀπὸ τὸν Πόντο.

2. Τὸ ντόπιο γλωσσικὸν ἰδίωμα, τὰ «βουλγάρικα» (καθὼς οἱ ἴδιοι τὰ ὀνόμαζαν), ἦταν μιὰ παραφρονία καὶ ὀπωσθήποτε μιὰ ἐπιπροσθετὴ δυσκολία στὸ σχολεῖο.

«Πόσο ἄσχημα χτυπᾶνε στ' ἀτιά αὐτὰ τὰ καραχωριάτικα, τὰ βάρβαρα βουλγάρικα! Καὶ πόσο ὁμορφα καὶ χαριτωμένα εἶναι τὰ ἑλληνικά μας! Τὰ μιλάς καὶ τὸ στόμα σου λές καὶ στάζει μέλι!» ἔλεγε στὰ παιδάκια. Κι αὐτὰ μὲ ἀκούγαν μὲ προσο-

Συνέχεια στὴ 4η σελίδα

Συνέχεια στὴ 4η σελίδα

«ΠΟΤΑΜΙΣΙΑ ΚΑΙ ΡΕΜΑΤΙΑΝΑ»

✎ Συνέχεια από σελ. 3
ροφύλαγα και μόλις παραμέ-
ραγε προς νερού του, διά-
βαινα.

— «Αι, διαουλάκ' που θά
μ' πᾶς! Ταχιά θά μ' τὰ πλι-
ρώεις διπλά! με φοβέριζε
ὁ Μανίκας».

Ἦπῃρχε, παλιότερα, και
κ α ρ έ λ ι σ τὸ στενὸ πού
ἔγινε ἀργότερα ἡ νεχωρί-
τικη γέφυρα. Τὸ εἶχε φκιά-
σει ὁ Νεχωρίτης Λάππας.

Τί ἦταν τὸ καρέλι;

Ἐνα συρματόσχοινο τεν-
τωμένο ἀπὸ τὸ νεχωρίτικο
ὡς τὸ αἰδημητριάνικο, καὶ
δεμένο ἀπὸ πλατάνι σὲ πλα-
τάνι. Στὸ συρματόσχοινο
κρεμασμένο μὲ δυὸ καρέ-
λια (τροχαλίες) ἔνα κασο-
νάκι, πού μὲ κατάλληλους
χειρισμοὺς μπορεῖ νὰ παί-
νει κυλώντας πέρα - δῶθε.

Ἐκάνες τὸ σταυρὸ σου
κι ἔμπαινες μέσα στὸ κασο-
νάκι καὶ ὁ χειριζόμενος τὸ
καρέλι σὲ πέρναγε ἀντίπε-
ρα. Πλέρωνες τὰ περατικά,
σφούγγεγες τοῦ Χάρου τὸν
ἴδρωτα πού σὲ εἶχε τσακί-
σει κι ἔκανες ὄρκο νὰ μὴ
ματαμπεῖς σὲ καρέλι.

Τὸ 1930 ἔγινε ἡ πρώτη νε-
χωρίτικη γέφυρα στὴ
θέση Παλιόμυλος. Λίγα χρό-
νια πρὶν μπῆκε ἡ ἀραχοβί-
τικη γέφυρα στὴ θέση Πα-
λιοκάμαρα. Γέφυρες κρε-
μαστές, ἀρθρωτές, μὲ σιδε-
ρένιο σωληνωτὸ σκελετὸ
καὶ ξύλινο πάτωμα, στίς ὁ-
ποῖες πέρναγαν καὶ ζῶα
φορτωμένα. «Ν' ἀγιάσουν
τὰ κοκκαλάκια τους ὅσοι θε
ονόμασαν κι ἔκαναν τὰ γιο-
φύρια!». Καὶ ὁ Φίδαρης ἄς
φυσᾷ κι ἄς φοβερίζει, δὲν
φιβίζει.

Τὸ 1957, πάνω στ' ἀκρό-
βαθρα τῆς παλιᾶς γέφυρας
καὶ μὲ δυὸ μεσόβαθρα, κα-
τασκευάστηκε ἡ ἀμαξιτῆ
ταιμεντογέφυρα, αὐτὴ πού
εἶναι ὡς σήμερα. Ἀργότερα
τοποθετήθηκε καὶ στ' ἀρα-
χοβίτικο ἡ λυόμενη στρατι-
ωτικὴ γέφυρα.

2. ΚΑΤΕΒΑΣΜΕΝΑ ΡΕΜΑΤΑ

Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ρέματα,
ὁ Κλινοβίτης καὶ ὁ Κалаμί-
της, καθὼς ὁ τόπος εἶχε ἀ-
ποφιλωθεῖ μὲ τίς ἐκτεταμέ-
νες ἐκχερώσεις, ἔφερναν
μεγάλες καὶ ἐπικίνδυνες
κατεβασίες.

Δύο πνιγμοί:

Στὸν Κалаμίτη (στὰ Κα-
λάμια μεριά) πνίγηκε ἡ Κα-
λαθολένη (σὺζ. Γεωρ. Σβοῦ-
κα). Τὸ ρέμα ἦταν κατεβα-
διάβαινε ἀπάνω ἀπὸ τὸ ξυ-
λογιόφυρο. Τὸ γιοφύρι ἔτρε-
με, ἀλλ' αὐτὴ, ἄφορη, πῆγε
νὰ τὸ περάσει, παραπάτη-
σε, ἔπεσε κάτω, χτύπησε,
πνίγηκε.

Στὸν Κλινοβίτη πνίγηκε
ἐπὶ Κατοχῆς (1942) ὁ Γκιού-
σιας. Καλοκαιριοῦ μέρες
ἦταν καὶ πάντε στὴν Ἀρά-
χοβα, Γλύστησε, ἀπιστομῆ
θηκε μέσα σ' ἕναν ποτιστὴ
νερὸ καί, αὐδύναμος ἀπὸ
τὴν πείνα, δὲ μπόρεσε νὰ
σηκωθεί, πνίγηκε.

Καὶ δυὸ περιστατικά - μο-
λογήματα:

Τὸ πρῶτο:

«Ὁ Κολατσιώνης (παππού

σμένο κι ἡ «λαμπάδα» του
λῆς τοῦ Γιάτροῦ) φύλαγε
νύχτα τὸ καλαμπόκι του στὴ
λογγὰ (τὸ λέμε ἀκόμα:
στοῦ Κολατσιώνη τὴ Λογγὰ)
Πιάνει μιὰ θεομηνία κι ἕνας
χαϊμός, μὴ ρωτᾷς. Πῆδσε
ὁ Κλινοβίτης στὴ λογγὰ καὶ
τὴν ἀφάνισε. Ἰσὶα πού βό-
δωσε ὁ Κολατσιώνης καὶ
κόλλησε σ' ἕνα πλατάνι νὰ
γλυτώσει. Κι ἀπὲ ἀστραφε-
μέσα - μέσα καὶ γυαλοκό-
παγε ἡ λογγὰ. Κι ὁ Κολα-
τσιώνης, ἀρποκολλημένος
στὸ πλατάνι, ἔλεγε ἀπελπι-
σμένος: «Φέξι, διάουλι, νὰ
ιδεῖς πῶς τὸ 'καμῖς!».

Τὸ δεύτερο:

«Μιὰ νεροποντὴ καὶ μιὰ
κατεβασία — Παναγιὰ βόη-
θα. Τὰ δυὸ ρέματα, ὁ Κλινο-
βίτης κι ὁ Κалаμίτης, ἔφερ-
ναν «λιθάρια ριζιμιά, δέν-
τρα ξεριζωμένα» πού λέει
τὸ τραγούδι. Ὁ Κалаθονά-
σιος ὁ μυλωνὰς ἀποκλείστη
κε μέσα στὸ μύλο κι ἴσὶα
πού βόδωσε νὰ πεταχτεῖ ἀ-
πὸ τὴ σκεπὴ ὀξω. Ὁ μύλος
κιντύνευε. Ἐφτασε ἡ «λαμ-
πάδα» τοῦ Κλινοβίτη κι ἔ-
λεγεσ τώρα θὰ τὸν σηκώ-
κῶσει τὸ μύλο, θάρρε ὁμως
στὴ «λαμπάδα» του Κалаμί-
τη κι ἔκανε πίσω. Δυὸ ρέμα-
τα - δυὸ στοιχειὰ πάλευαν,
ποῖο θ' ἀνικήσει, ποῖο θὰ
φάει τ' ἄλλο, κι ὁ μύλος τοῦ
Κалаθὰ στὴ μέση. Κι ὁ
Κалаθονάσιος, σὰν καὶ τὰ
στοιχειὰ τῆς φύσης νὰ εἴ-
χαν ψυχὴ, φώναζε καὶ μα-
ταφώναζε:

«Ἀπάν', Κалаμίτ', νὰ φᾶς
τοὺν Κλινουβίτ'! Ἀπάν' τ'
πουτσαρίν', Κалаμίτ', κί
τοὺν ἔφαῖς τοὺν κιαρατὰ
τοὺν Κλινουβίτ'!».

Ὁ μύλος παραχώθηκε ἀπὸ
τὰ ταῖσματα (προσχώσεις)
τοῦ Κалаμίτη, ἀλλὰ τελικὰ
γλύτωσε τὸν ἀφανισμό.

Κι ἕνα τρίτο μολόγημα:

«Ὁ Κалаθονάσιος εἶχε
στημένο στὸ ποτάμι σελπί.
Ὁ Βασίλης Ἀναγνωστός
(ὁ ἐπιλεγόμενος «τφέ-
κας») ἀπὸ τὸν Ἀιδημητρή,
παιδί, πάντε θαμπούλια -
θαμπούλια καὶ «τῆραγε τὸ
σελπί» δηλ. τὸ ξεψάριζε.
Πάντε κι ὁ Κалаθονάσιος

— «Σκατὰ ψάρια». Τὸ πο-
νοιάστηκε καὶ κρύβεται
στὴν κουφάλα ἀπὸ νὰ πλα-
τάνι. Νὰ κι ὁ φιλαράκος ἔρ-
χεται στὸ σελπί. Πηδαίει ὁ
Κалаθονάσιος, τὸν ἀρπά-
χνει ἀπὸ τὸ στέρκο, τὸν γο-
νατάει καταγῆς καὶ τὸν ἔ-
καμε μαῦρο στὸ ξύλο - ἴσὶα
πού τ' ἄφηκε τὴν ψυχὴ.

— Μὴ μὲ σκοτώνῃς, μπαρ-
πάκη μ', κί δὲν τοῦ ματα-
κάνου!».

Κι ὁ Κалаθονάσιος, πού
τάχα τότε κατάλαβε πῶς
ἔδερνε δικό του ἄνθρωπο
(τὸν εἶχε ἀνεψιό),

— «Ἐ, μωρέ, διαουλάκ', ἰ-
σὺ εἶσι; Σῶπα κί μὴν κλαῖς.
Πᾶμι στοῦ σπῖτ' νὰ σ' κόψου
βιντουζῖς κί νὰ σ' δώκου
κί ξ' νόγαλου νὰ πιεῖς!».

(Μοῦ τὸ μολόγαγε ὁ ἴδιος
ὁ παθὸς — 1959).

Υ.Γ. Αἰνιγματικοὶ λόγιοι
(φ. 54): Τὸ Μέγα Θερίο=
λεῖψανο (κλεψόμενος νε-
κρός).

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΘΥΜΙΣΕΣ

(Ἀπὸ τὴν Ὀλυμπιάδα Ἑορδαίας)

✎ Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 3

χή.

Καί, βέβαια, οἱ μαθητές
μας στὸ σχολεῖο, στὰ παιγνί-
δια τους, ἔξω στοὺς δρόμους,
δὲ μιλοῦσαν τὸ ντόπιο ἰδίω-
μα, ἀλλὰ στὸ σπῖτι, κυρίως
στὰ σπῖτια πού ἐπῆρχαν γέ-
ροι, τὰ πάηναν φαρσί.

Μιὰ μέρα, μόλις μπῆκα
στὴν αἴθουσα τῆς Πρώτης,
ὁ Βαγγέλης ὁ μαρτυριάσης,
σήκωνε ἐπίμονα τὸ χέρι του.

— Κῆρε, κῆρε κῆρε!

— Τί θέλεις, Βαγγέλη;

— Κῆρε, ὁ Πέτρος χθές
στὸ σπῖτι του μιλοῦσε βουλ-
γάρικα, περνοῦσα καὶ τὸν ἄ-
κουσα.

— Πῶ, πῶ! Καὶ τί εἶπε;

— Ντάμι λέπ, μάικο.

— Καὶ τί πάει νὰ εἰπεῖ
αὐτό;

— Δός μου ψωμί, μάνα.

Ἐτοιμος νὰ κλάψει ὁ Πέ-
τρος ὁ καημένος.

— Ἐ, δὲ θὰ τὸ ἤθελε νὰ
τὸ τίπει. Θὰ πεινοῦσε καὶ
στὴ διασόννη του ἀπάνω τοῦ
ξέφυγε! εἶπα μὲ συγκρατὰθα
ση.

— Ναί, ναί, Κῆρε, μοῦ ξέ-
φυγε! λέει, ἐνθαρρυνμένος, ὁ
Πέτρος. Ἀλλὰ ὁ Βαγγέλης,
ὁ μαρτυριάσης (καὶ χαιρέκα-
κος), μᾶλλον δὲν ἔμεινε ἰ-
κανοποιημένος.

Μιὰ ἄλλη μέρα συναντῶ
καθ' ὁδὸν τὴν μπάμπω Κα-
τίγκω:

— Καλημέρα!

— Καλημέρα (καὶ ἀνθόρ-
μητα): Σιὸ πρᾶι, ντάσκαλε;
(τί κάνεις, δάσκαλε;)

— Νέσναμι μπουλγκάρισ!
(δὲν καταλαβαίνω, βουλγά-
ρικα), τῆς λέω συνοφριωμέ-
νος. Καὶ ἡ μπάμπω Κατίγκω
τὸ γρύρισε ἀμέσως στὰ ἑλλη-
νικά:

— Τί κάνεις, ντάσκαλε;
Ματαίνεις ἀπὸ τοὺς ντυκούς
σου;

(Οἱ ἡλικιωμένοι πρόφεραν
τὰ δ και θ ὡς ντ και τ'
«δὲν θέλω — ντέν τέλω»).

— Μαθαίνω, μαθαίνω.

Ἀκουγα καὶ ντόπιες λέ-
ξεις, γνωστὲς μου ὡς μπο-
λιάρικες:

ΛΑΪΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

1

Εἶδε ἡ ἀλποὺ τὴ λεονδια-
σμένη ἀγκορσιὰ κι εἶπε:

— Ἀγκόρτσα πολλὰ θὰ γέ-
νοννε φέτο!

— Ποῦθε τὸ ξέρεις Τσα-
τσαμάρω; τὴ ρώτησαν.

— Τὸ ξέρω γιατί τ' ἀγα-
πάει ἡ κοιλιά μ'!

(Ὁ,τι ἐπιθυμοῦμε, τὸ πι-
στεύουμε ὡς πραγματικό).

2

Ρώτησαν τὸ γαῖδαρο:

— Τί προτιμᾷς, γαῖδαρε,
ἀνήφορο καὶ νὰ εἶσαι ἀδει-
νός, γαῖ κατήφορο καὶ νὰ τι-
σαι φορτωμένος;

— Καὶ χάθηκε τὸ ἴσιωμα
καὶ ξεσαμάρωτος! εἶπε ὁ
καημένος ὁ γαῖδαρος.

(Ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ τὸ χει-
ρότερο, ὑπάρχει πάντα τὸ
καλύτερο).

Δ. Φ.

Μαλέσκο = μικρὸ παιδί,
μαγγάρ = γαῖδοῦρι,
τσέρκβα = ἐκκλησιά,
σέλο = χωριό.

Ἐρχεται στὴν Ὀλυμπιά-
δα ἕνας γρολῶδός. Γιὰ πα-
τριώτης, λέω, φαίνεται, ἄλ-
λος τὸν δοκιμάσω:

— Τί φοντᾷς, μπουλιάρ;
(τί πονεῖς, μπουλιάρη;)
τὸν ρωτῶ. Ἀπ! ἀνοιξε ἡ
καρδιά του:

— Τσιλιγραδιώτς γράεις;
(Κραβαρίτης εἶσαι;)

Γνωριστήκαμε, ἦταν ἀπὸ
Περίστα, Κομματᾶς τὸ ἐπώ-
νυμό του. Καθησάμε στὸ κα-
φενεῖο τοῦ μπαρμπα - Νικό-
λα νὰ πιῶμε καφέ, εἶπαμε
τὸ 'να, εἶπαμε τ' ἄλλο. Ἦρ-
θαν καὶ ἄλλοι στὸ καφενεῖο.
«Στύλιονι, φοντιρέ, κί μὴ
φοντᾷς μπουλιάρκα γιατί οἱ
Κρίτις τὰ γράζνι!» (Πρόσε-
χε, δάσκαλε, καὶ μὴ μιλᾷς
μπουλιάρικα, γιατί οἱ Βο-
γαρόφωνοι τὰ καταλαβαί-
νουν).

Ὁ τετραπέρατος, ὁ ἄπια-
στος, Μπεριστιάνος ἦταν κα-
τατοπισμένος σὲ ὅλα.

Δημ. Φ.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΙ
ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Θέλου κουπέλα!... Θέ-
λου κουπέλα!... ἀκούστηκε
στὴ γειτονιά.

Ἡ Στρατοάννα εἰσαλε
αὐτή.

— Ποιὸς νὰ 'ναι αὐτὸς ἀπ'
θέλει νὰ τ' φέρουμι κουπέ-
λα; ἀναρωτήθηκε.

Βγήκε στο παραθύρι γιὰ
να ἰδεῖ.

Ἦταν ὁ Κατσαρελοκώ-
στας, πού πῆγαινε κοντὰ
στὴ δάβα του φωνάζοντας
καὶ κλαίγοντας.

— Θέλου κουπέλα!... Θέ-
λου κουπέλα!...

— Α πέρα σια κει, π' θα
σ' φέρουμι νυχτιάτικα κου-
πέλα! μάλωνε ἡ γριά.

Τὰ 'χασε ἡ νοικοκυρά. Μι-
κρὸ παιδί — ἀκόμα δὲν πῆ-
γαινε σκολεῖο — νὰ θέλει...
παντρεῖά!...

— Τί λέει, μουρὴ Κώστα-
να; Ἀἰζα καλά; Τί θέλει
αὐτῆνο του πιδῖ; ρώτησε
τὴν Κατσαρέλω.

— Θέλει... Κουπέλα θέ-
λει... Αὐτῆνο θέλει...

— Τί εἶπες θέλει; Θαμεύ-
τηκε ἡ Γιάννανα.

— Κουπέλα...

— Τί λες, μουρὴ; Εἰσι μι
τα καλά σ', καίβανι πράμα
κι ἐξέλει κουπέλα!...

— Ὁχι, μουρὴ, τέτοια κου-
πέλα...

Να ἄμα ζ' μὲνω τ' δίνω
ζ' μαράκι κι παίζ'. Φκιάν' νύ-
φες κι κουπέλες. Ζ' μαράκι
θέλει ου πιρίδρουμος...

— Γι' αὐτῆνοα κάνει
έτο'.

Μη στέκισι στιγμῆ... Σύρι
κι θάλι του σκαφῖδ' κι ζύ-
μουσι...

Εἶπα κι θέλει κουπέλα ἀπ'
τ'ς ζουντανές μι φουστάνια
κι τ' ἄλλα τα εἰδίσματα κι
τότι τί θα κάναμι...

Κι ἀπὲ προυζύμ'...

Ὁχι ἄλλο, τί ἦταν ν' αἰ-

Η ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ
ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ
ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΦΘΩΔΗ ΠΥΡΕΤΟ

✎ Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 1

α θανατώνονται καὶ καίγονται.
Θανατώνονται καὶ ὅλα τα υγιή
ζῶα τῆς μονάδας στὴν ὁποία ἐμ-
φανίστηκε ἡ ἀρρώστια. Τα υγιή
ζῶα των μονάδων τῆς περιοχῆς
απομονώνονται γιὰ 15 ἡμέρες.

Παρακαλοῦνται οἱ κτηνοτρό-
φοι ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι
τοῦ Νομοῦ μας, ἀν διαπιστώ-
σουν τὰ παραπάνω συμπτώματα
σε ευπαθὴ στὸν ἀφθώδη πυρετὸ
ζῶα, νὰ εἰδοποιήσουν ἀμέσως τὸ
πλησιέστερο Κτηνιατρεῖο γιὰ να
ερευνήσῃ τὸ πρόβλημα.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ελαφρῶς
ευπαθὴς στὴν ἀρρώστια, μολύ-
νεται ὅταν πίνει ἀδραστο γάλα.
Που προέρχεται ἀπὸ ἀρρωστα.
ζῶα καὶ σπᾶνια με ἐπαφή.

Τὰ συμπτώματα πού παρουσι-
άζει εἶναι φουσκάλες στο στόμα,
ζαλάδες, κεφαλόπονοι, εμετός
καὶ διάρροια.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΥΜΠΑΡΟΙ

«Ἦταν, λέει, μιὰ φορὰ ὁ κά-
βουρας καὶ τὸ φίδι κουμπάροι.

Πῆγαινε ὁ ἕνας στὴν τρύπα τ'
ἀλλοῦν κακτικὰ. Τὸ φίδι ὁμως
ἦταν πονηρὸς κουμπάρος καὶ
πάντα ζητοῦσε νὰ θάψει τον
κυρ — κάβουρα. Μιὰ φορὰ συνα-
τήθηκαν στο βάτο. Χαιρετήθη-
καν καὶ ἀγκαλιάστηκαν. Τὸ φί-
δι ὁμως ὅλο κι' ἐσφιγγε τον κά-
βουρα.

— Πολὺ με σφίγγεις ρε κουμ-
πάρε, λέει ὁ κάβουρας.

— Σ' αγαπῶ πολὺ καὶ γι' αυ-
τό, ἀπάντησε τὸ φίδι, κι' ὅλο
ἐσφιγγε, γιὰ νὰ σκάσει τον κά-
βουρα. Σεμια στιγμὴ πιάνει ὁ
κάβουρας με τίς τιμηπιδες του
τὸ φίδι ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸ σφιγ-
γε.

— Θα με σκάσεις ρε κουμπά-
ρε, του λέει τὸ φίδι.

— Μὴ φοβάσαι σ' αγαπῶ, α-
παντᾷ ὁ κάβουρας. Τότε τὸ φῖ-
δι, γιὰ νὰ μὴν πνιγεῖ ἐξέσφιξε
τον κάβουρα, πού ὁμως εἶχε κό-
ψει τὸ λαιμὸ του φιδιού, πού ἦ-
ταν ἕνας ὑπουλὸς φίλος.

«Φύλλα τὸ φίδι τὸ χεμινῶα, να
σε φάει τὸ καλοκαίρι».

● Στη θεωρία ὁ λοχίας ρω-
ταῖ τὸ νεοσύλληκτο:

— Για νὰ ταφεῖ κανεῖς με
στρατιωτικὲς τιμές, τί πρό-
πει νὰ ἐχει κανεῖ;

— Νάχει πεθάνει κυρ-λο-
χία!

Ὁποῖος θέλει νὰ δημοσιεύει κά-
ποιο ἄρθρο, γνώμη, παράπονα
(εὐνοδόγραφα ἢ ὄχι), νὰ μας
στέλνει στο γραφεῖο του Συλ-
λόγου ταχυδρομικῶς ἢ νὰ το
παραδίδει σ' ὁποιοδήποτε μέλος
τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

κούσου ἀπόψι!... θαμεύτηκε
ἡ γυναίκα κάνοντας τὸ
σταυρὸ τῆς κι ἐκλείσε τὸ
παράθυρο.

π. μ.